

Prolog

21. rujna 1808.

Dragi satniče Logane MacKenzie,

U pisanju ovog apsurdnog pisma pronalazim samo jednu utjehu. To što vi, moja draga iluzijo, ne postojite i ne možete ga pročitati.

Ali prenaglila sam se. Prvo se moram predstaviti.

Ja sam Madeline Eloise Gracechurch. Najveća blesača u povijesti Engleske. Bojim se da će vas ovo šokirati, ali ludo ste se zaljubili u mene onda kad se nismo sreli u Brightonu. I sad smo zaručeni.

Maddie se nije mogla sjetiti kad je prvi put držala olovku za crtanje. Znala je samo da se ne može sjetiti vremena kad je nije držala.

Štoviše, obično je sa sobom imala dvije ili tri. Čuvala ih je u džepovima svoje pregače i zabadala ih u svoju podignutu crnu kosu, a katkad ih je – kad su joj udovi trebali za penjanje po stablu ili preskakanje ograde – držala stisnute među zubima.

I istrošila bi svaku do kraja. Skicirala je ptice pjevice kad je trebala slušati predavanje i crkvene miševe kad se trebala moliti.

Kad je imala vremena lutati po prirodi, sve je bilo meta – od izdanaka djeteline među njezinim nožnim prstima do oblaka koji vijugaju iznad nje.

Obožavala je *sve* u vezi s crtanjem.

Dobro, gotovo sve.

Mrzila je naredbe da se nacрта u središtu pozornosti.

I tako se, u dobi od šesnaest godina, našla oči u oči sa svojom prvom londonskom sezonom, sretna kao da je upravo dobila recept za laksativ.

Nakon što je mnogo godina bio udovac, tata se ponovno oženio. Za ženu samo osam godina stariju od Maddie. Anne je bila vedra, elegantna, puna života. Sušta suprotnost svojoj novoj pokćerki.

Joj, da barem može biti napaćena Pepeljuga odjevena u prljave krpe. Maddie bi bila presretna da ima zlu maćehu koja je zaključava u toranj dok su svi drugi na balu. Ali zaglavila je sa sasvim drukčijom vrstom pomajke – koja je vrlo rado odijeva u svilu, šalje na plesove i gura je u naručje nekog princa koji je sasvim nesvjestan maćehinih namjera.

Naravno, ne doslovno.

Maddie je u najboljem slučaju mogla završiti tek s trećim nasljednikom u obitelji koji planira u svećenike ili možda s nekim baronetom u dugovima.

A u najgorem slučaju...

Maddie se nije najbolje snalazila u mnoštvu. Točnije, nije se snalazila *uopće*. Na velikim bi se okupljanjima – bilo to na tržnici, u kazalištu, u plesnoj dvorani – zaledila, gotovo u doslovnom smislu te riječi. Obuzela bi je arktička prestravljenost, a zbog naguravanja ljudi postala bi kruta i bezumna poput sante leda.

Zadrhtala bi samo pomislivši na londonsku sezonu.

Ali nije imala izbora.

Dok su tata i Anne (nije se mogla natjerati da dvadesetčetverogodišnjakinju zove mamom) bili uživali na medenom mjesecu,

Maddie je poslana u neki pansion za žene u Brightonu. Morski zrak i društvo trebali su je prije početka sezone izvući iz njezine ljuštore.

Ali nije bilo baš tako.

Maddie se bavila drugim vrstama ljuštura. Skupljala je školjke na plaži, crtajući ih u svojoj bilježnici i trudeći se ne razmišljati o zabavama i balovima i gospodi.

Već prvog jutra čim se vratila, Anne ju je pozdravila izravnim pitanjem. „Dakle? Jesi li spremna upoznati onog pravog?”

Tada je Maddie počela paničariti. I slagala je. U trenutku je izmislila nečuvenu laž koja će, na dobar ili na loš način, utjecati na ostatak njezina života.

„Već sam ga upoznala.”

Začudenost na licu njezine pomajke pružila joj je neizmjereno zadovoljstvo. Ali Maddie je ubrzo shvatila kakvu je glupost učinila. Trebala je znati da svojom malom laži neće zatvoriti tu temu. Naravno, samo je potaknula sto drugih pitanja.

Kad dolazi ovamo?

Ovaj... Ne može. Htio je, ali naglo je morao napustiti državu.

Zašto?

Zato što je u vojsci. Časnik.

A njegova obitelj? Trebali bismo upoznati barem njih.

Ali ne možete. On je iz daleke Škotske. A oni su mrtvi.

Barem nam reci kako se zove.

MacKenzie. Zove se Logan MacKenzie.

Logan MacKenzie. Odjednom je njezin izmišljeni udvarač dobio ime. Do kraja poslijepodneva imao je kosu (smeđu), oči (plave), glas (dubok, s naglaskom iz visočja), čin (satnik) i osobnost (strog, ali inteligentan i ljubazan).

I te mu je noći, na poticaj obitelji, Maddie napisala pismo.

...Misle da pišem pismo svojem tajnom zaručniku u kiltu, a ja ispunjavam stranicu budalaštinama, moleći se da mi nitko ne virka preko ramena. A najgore je to što ću pismo morati i posla-

ti. Završit će u nekom vojnom uredu izgubljene pošte. Nadam se. Ili će ga cijela pukovnija čitati i ismijavati me, što i zaslužujem.

Glupa sam. Glupa sam. Glupa sam. Sat je počeo otkucavati, a kad dođe sudnji čas, morat ću priznati. Prvo ću morati objasniti da sam lagala o zgodnom škotskom vojniku koji se zaljubio u mene u Brightonu. A nakon toga neću imati izliku da u proljeće odbijam brojnu gospodu iz Engleske.

Moj dragi izmišljeni satniče MacKenzie, niste stvarni niti ćete biti. Ja sam, s druge strane, prava i nepopravljiva budala.

Evo, prilažem vam crtež puža.

5. listopada 1808.

Dragi ne-stvarni-satniče MacKenzie,

Kad bolje razmislim, možda ove godine neću morati ništa objašnjavati. Možda uspijem održati laž tijekom cijele sezone. Priznajem, odgovara mi. A moja je obitelj sasvim promijenila mišljenje o meni. Sad sam žena koja je potaknula barem jednog nepromišljenog blesana na vječnu ljubav, a nije li jedan dovoljan?

Jer, znate, ljudi ste za mnom. U potpunosti ste obuzeti strahću nakon tek nekoliko slučajnih susreta i šetnji uz obalu. Obećali ste mi mnogo toga. Nevoljko sam pristala na vaša obećanja, znajući da će se naša mlada ljubav suočiti s izazovima poput udaljenosti i rata. Ali uvjerali ste me da su vaši osjećaji iskreni i ja sam...

Pročitala previše romana, čini se.

10. studenog 1808.

Dragi satniče MacNepostojeći,

Postoji li išta neugodnije od sujedochenja ljubavnoj vezi vlastitoga oca? Uf. Svi smo znali da se mora opet oženiti i dobiti nasljednika. Odabir mlade plodne žene činio se najlogičnijim. Ali nisam očekivala da će toliko uživati. I pokazivati tako malo doostojanstva. Proklet bio ovaj beskrajni rat koji im onemogućava

da otiđu na višemjesečno bračno putovanje. Svakog se poslije-podneva povuku, a onda se ja i posluga moramo pretvarati da ne znamo što rade. Prođe me jeza kad se sjetim.

Znam da bih trebala biti sretna zbog njih, i jesam. Veoma. Ali dok ne dovrše projekt stvaranja nasljednika, mislim da ću vam rjeđe pisati, a češće ići u šetnje.

18. prosinca 1808.

Dragi satniče MacFiktivni,

Imam novu suučesnicu. Moja teta Thea odsjeda kod nas. U mladosti je bila skandalozna bludnica, koju je na dvoru u Francuskoj uništio neki zli grof, ali sad je krhka i bezopasna.

Sviđa joj se to što patim od ljubavi i tjeskobe za svojim ugroženim škotskim časnikom. Gotovo ni ne moram lagati. „Naravno da Madeline ne želi ići na zabave i balove u Londonu! Zar ne vidite da jadnica umire od brige za svojim satnikom MacKenziejem?”

Zapravo je malo zastrašujuće što toliko uživa u mojem očaju. Čak je uvjerala mojeg oca da bih trebala dobivati doručak u krevet, kao da sam udana gospođa ili invalid. Oslobođena sam svih oblika javnog veselja i dopušteno mi je da crtam u miru koliko god želim. Svakog mi jutro pokraj kreveta donose čokoladu i tost, a novine čitam čak i prije tate.

Počinem misliti da ste bili genijalna zamisao.

26. lipnja 1809.

Dragi satniče MacIzMašte,

Kakav divan dan! Neka zvone zvona, neka odjekuju trube. Ulaštite podove. Nevjesta mojeg oca svakog jutra obilno povraća, a gotovo i svakog poslijepodneva. Znakovi su očiti. Glasna, smrdljiva, nemirna stvar doći će na svijet za otprilike šest ili sedam mjeseci. Oni su izvan sebe od sreće, a ja sam sve više i više izvan svega toga.

Nije važno. Imamo ostatak svijeta, vi i ja. Teta Thea pomaže mi odrediti pravce vašeg ratnog pohoda. Priča mi o francuskim krajolicima kako bih mogla zamisliti prizore koji će vas dočekivati dok tjerate Napoleona do druge strane Pireneja. Kad nanjušite lavandu, kaže ona, pobjeda je blizu.

Povremeno se moram podsjećati da izgledam tužno, zabrinuto za vas. Čudno je to što mi se katkad vrlo lako pretvarati.

Čuvajte se, satniče moj.

9. prosinca 1809.

Joj, dragi moj satniče,

Bit ćete razočarani mnome. Zaklela sam se da su moji osjećaji prema vama iskreni, ali moram vam nešto priznati. Zaljubila sam se. U drugoga, nepovratno. Zove se Henry Edward Gracechurch. Teži samo tri kilograma, ružičast je i naboran... i savršen. Ne mogu vjerovati da je nekoć za mene bio „stvar”. Još se nije rodio ljepši, šarmantniji anđeo od njega.

Budući da tata sad ima nasljednika, naše imanje neće dobiti Grozni Amerikanac, a ja neću zaglaviti u otmjenom siromaštvu. To znači da se ne moram udati i da ne trebam izmišljenog škotskog udvarača za izliku.

Mogu im reći da smo se udaljili, završiti s ovim budalastim pismima i lažima. Ali veoma ste dragi teti Thei, a ona je veoma draga meni. A i nedostajalo bi mi pisanje.

Vrlo čudno. Ne razumijem samu sebe. Ali katkad mi se čini da me vi razumijete.

9. studenog 1810.

Dragi Logane,

(Mislim da sad već možemo prijeći na „ti”).

Slijedi pravo mučenje. Ne mogu vjerovati da ovo pišem, ali možda ću se tako otarasiti ove glupe navike. Znaš, imam jedan jastuk. Kvalitetan jastuk, napunjen gušćim perjem. Vrlo čvrst i

velik. Dugačak gotovo kao ja. Noću ga stavim na jednu stranu kreveta, a ispod njega vruću ciglu da ga ugrijem. Zatim se ušuškam uz njega, a ako zažmirim i utonem u polusan... gotovo povjerujem da si to ti. Pokraj mene. Da me griješ i čuvaš. Ali to nisi ti nego jastuk. Ti čak i ne postojiš. A ja sam nevažna. Ali toliko sam se naviknula da više ne mogu zaspati bez njega. Noći su mi jednostavno previše duge i usamljene.

Gdje god da si, nadam se da mirno spavaš. Laku noć, satniče MacJastuk.

17. srpnja 1811.

Moj dragi lorde i satniče iz visočja,

Izveo si nevjerojatan trik za nekoga tko je samo jastuk ispunjen lažima i protkan mrvicom osobnosti. Postat ćeš vlasnik zemlje. Teta Thea uvjerila je mojeg krštenog kuma, grofa od Lynfortha, da mi u oporuci ostavi nekakvu sitnicu. Ta je „sitnica” dvorac u Škotskom visočju. Zove se dvorac Lannair. Ondje bi trebao biti naš dom kad se vratiš iz rata. Savršen završetak ovog remek-djela apsurdna, zar ne?

Blagi Bože. Dvorac.

16. ožujka 1813.

Dragi satniče istinske ludosti mojega srca,

Mali g. Henry i gđica Emma rastu kao gljive poslije kiše. Prilačem skicu. Zahvaljujući njihovoj brižnoj mami, naučili su večernje molitve. I svake se noći – srce mi se steže dok to pišem – mole za tebe. „Bog blagoslovio i čuvao našeg hrabrog satnika MacKenzieja.” Ali Emma više zvuči kao da govori „sat’n Macaroni.” I svaki put kad se pomole za tebe, osjećam da mi se duša približava paklenom ognju. Ovo je otišlo predaleko, ali ako im priznam da sam lagala, zamržit će me. I žalovati za tobom. Ipak je prošlo gotovo pet godina otkad se nismo sreli u Brightonu.

Sad si dio naše obitelji.

20. lipnja 1813.

Moj dragi, šutljivi prijatelju,

Srcu mi se slama, ali moram to učiniti. Moram. Ne mogu se više nositi s krivnjom. Samo je jedan način da ovo privedemo kraju.

Moraš umrijeti.

Silno mi je žao. Ne znaš koliko. Obećavam da će smrt biti junacka. Reći ću da si spasio četiri – ne, šest – vojnika, hrabro se i plemenito žrtvovavši za njih. A ja sam shrvana. Po ovom pergamentu kaplju iskrene suze. I moje će tugovanje za tobom biti iskreno. Osjećam se kao da ubijam dio sebe – dio koji je bio sačinjen od romantičnih, a pomalo i budalastih, nadanja. Prihvatit ću život usidjelice, koji sam ionako očekivala. Nikad se neću udati. Nitko me neće grliti i voljeti. Možda će mi zapisivanje tih riječi pomoći da prihvatim njihovu istinitost. Vrijeme je da prestanem lagati i maštati.

Moj dragi, pokojni satniče MacKenzie...

Adieu.

Poglavlje 1

Invernesshire, Škotska
Travanj 1817.

Blub.

Blub-blub-blub.

Maddieina se ruka trzne.

Tinta se razlila iz njezina pera, ostavivši velike mrlje na obrisu krila koja je crtala. Njezin krhki brazilski vretenac sad je više nalikovao gubavoj kokoši.

Dva sata rada propala su u sekundi.

Ali to ne bi bilo važno kad bi mjehurići označavali ono čemu se nadala.

Seksualni odnos.

Srce joj je počelo snažnije lupati. Odložila je pero u stranu, podigla glavu tek toliko da jasno vidi stakleni akvarij morske vode, i zastala.

Maddie je po prirodi bila znatiželjna. Znala se stopiti s pozadinom, bilo da je riječ o tapetama u salonu za crtanje, lamperiji u plesnoj dvorani ili ožbukanom kamenu u dvorcu Lannair. I imala je mnogo iskustva u promatranju rituala parenja raznih neobič-

nih i čudnovatih stvorenja, od engleskih aristokrata do kupusnih moljaca.

Ali kad je riječ o udvaranju, jastozi su najpristojniji i najformalniji.

Već mjesecima čeka da ženka Fluffy odbaci svoj oklop i pokaže time da je spremna za parenje. Baš kao Rex, mužjak u akvariju. Nije se znalo tko je od njih dvoje nervozniji.

Možda je danas taj dan. Maddie je zurila u akvarij, od iščekivanja ostavši bez zraka.

Evo. Iza polomljenog komada koralja tanka narančasta antena pomicala se u mutnoj tami.

Aleluja.

Tako je, poticala ju je nečujno. Hajde, Fluffy. Tako, curo. Provela si dugu, usamljenu zimu pod tim kamenom. Ali sad si spremna.

Pojavila su se plava kliješta.

Zatim su se povukla.

Samo ga draži, ta bestidnica.

„Prestani izigravati čistunku.”

Ženka je napokon otkrila svoju glavu, izašavši iz skrovišta.

Tada je netko počeo lupati po vratima. „Gđice Gracechurch?”

I to je bio kraj.

Uz *blub-blub-blub*, Fluffy je nestala jednako brzo kao što se pojavila. Vratila se pod svoj kamen.

Dovraga.

„Što je, Becky?” vikne Maddie. „Je li teta bolesna?”

Ako je ometaju dok crta, onda je *netko* sigurno bolestan. Sluge su znale da joj ne smiju smetati dok radi.

„Nitko nije bolestan, gospođice. Ali netko vam je došao u posjet.”

„U posjet? Kakvo iznenađenje.”

Usamljenoj Engleskinji koja prebiva u jalovoj divljini škotskog visočja posjeti su uvijek iznenađenje.

„Tko je?” upita.

„Neki muškarac.”

Muškarac.

Maddie je sad bila više nego iznenađena. Bila je u pozitivnom šoku.

Odmaknula je svoj uništeni crtež vretenca u stranu i ustala da proviri kroz prozor. Bezuspješno. Odabrala je ovu sobu u tornju zbog zadivljujućeg pogleda na stjenovita zelena brda i stakleno jezerce smješteno među njima poput krhotine zrcala. Ali iz nje nije mogla vidjeti ogradu ili vrata.

„Joj, gospođice Gracechurch.” Becky je zvučala nervozno. „Vrlo je velik.”

„Zaboga. Ima li taj veliki čovjek ime?”

„Ne. Odnosno, sigurno ga *ima*, zar ne? Ali nije rekao kako se zove. Još ne. Vaša teta želi da dođete i sami ga pitate.”

Dobro. Ovo postaje sve misterioznije.

„Odmah dolazim. I reci kuharu da skuha čaj, molim te.”

Maddie je odvezala pregaču. Kad ju je skinula preko glave i objesila na obližnju vješalicu, na brzinu je provjerila kako izgleda. Njezina haljina boje škriljevca nije bila pretjerano zgužvana, ali dlanovi su joj bili zamrljani tintom, a kosa joj je bila sramotna – raspuštena i raščupana. Nije imala vremena za popravak frizure. Niti je znala gdje su joj ukosnice. Dlanovima je pokupila crne kovrče i uvila ih u labavi čvor na stražnjem dijelu glave, učvrstivši punđu olovkom. Pod ovim okolnostima nije postojalo bolje rješenje.

Tko god da je taj neočekivani, bezimeni, golemi muškarac, sigurno neće biti očaran njome.

Kao ni većina muškaraca.

Polako se spuštala spiralnim stubama, pitajući se tko je taj posjetitelj. Najvjerojatnije upravitelj susjednog posjeda. Lord Varleigh dolazi tek sutra, a Becky zna njegovo ime.

Kad se Maddie napokon spustila stubama, pridružila joj se teta Thea.

Dlanom je dramatično dotaknula svoju svilenu kapu. „Joj, Madling. Napokon.”

„Gdje je naš tajanstveni posjetitelj? U predvorju?”

„U salonu.” Teta ju je uhvatila za ruku i zajedno su krenule niz hodnik. „Slušaj, dušo. Moraš biti smirena.”

„I *jesam* smirena. Ili sam barem *bila* dok nisi to rekla.” Pokušavala je nešto iščitati s tetina lica. „Što se događa, zaboga?”

„Možda se šokiraš. Ali nemoj se brinuti. Poslije ću ti pripremiti *posset*¹ da dođeš k sebi.”

Posset.

O, Bože. Teta Thea sebe je smatrala amaterskom ljekarnicom. Problem je bio u tome što su njezini „lijekovi” često bili gori od bolesti.

„Mislim da mi *posset* neće trebati zbog jednog običnog posjetitelja.”

Maddie je odlučila da će ispraviti ramena i odati dojam zdrave i čvrste osobe kad pozdravi tog velikog, bezimenog čovjeka.

Ali kad su ušle u salon, njezina je odlučnost stavljena na kušnju.

Nije to bio bilo koji muškarac.

Nego *pravi muškarac*.

Visoki, autoritativni Škot, odjeven u nešto što je izgledalo kao vojna odora: karirani zeleno-plavi kilt i tradicionalni crveni kaput.

Kosa mu je bila predugačka (većinom smeđa, na dijelovima crvenkasta), a na kockastoj mu je čeljusti bila brada stara nekoliko dana (većinom crvenkasta, na dijelovima smeđa). Široka rame na sužavala su se prema vitkom trupu. Jednostavna crna kožnata torbica visjela mu je nisko oko struka, a bodež u futroli uz kuk. Mišićave i dlakave noge ispod kilta bile su prekrivene bijelim čarapama i izlizanim crnim čizmama.

Maddie je preklinjala samu sebe da ne zuri.

1) Topli napitak od mlijeka, zgusnut vinom ili pivom, često korišten za liječenje prehlade (*op. prev.*).

Ali bezuspješno.

U cjelini je njegov izgled bio kao pravi napad muževnosti.

„Dobar dan.” Nespretno se naklonila.

Nije odgovorio niti se naklonio. Prišao joj je bez riječi.

Kad je došao do točke na kojoj bi većina uljudne gospode zastala, nastavio se približavati.

Tjeskobno je prebacivala težinu s jedne noge na drugu. Barem je riješila problem sa zurenjem. Nije ga htjela pogledati.

Približio se dovoljno da Maddie osjeti miris viskija i zapaljenih drva te primijeti široka vragolasta usta koja se probijaju kroz njegovu rijetku bradu. Nakon nekoliko dugih sekundi pogledala ga je u oči.

Oči su mu bile zapanjujuće plave boje. Ali ne na dobar način.

Bile su toliko plave da se osjećala kao da je lansirana u nebo ili zagnjurena u ledenu vodu. Bačena u provaliju bez nade za povratak. Osjećaj nije bio ugodan.

„Gdica Madeline Gracechurch?”

Uf, glas je bio najgori. Dubok, s grubim naglaskom iz Visočja koji je strugao i izdubljivao riječi, prisiljavajući ih da poprime dublje značenje.

Maddie kimne.

Zatim joj reče: „Vratio sam ti se doma.”

„D-doma... *našem domu?*”

„Znala sam”, rekla je teta Thea. „To je on.”

Nepoznati čovjek kimne. „To sam ja.”

„Tko?” izusti Maddie.

Nije htjela biti nepristojna, ali nikad u životu nije vidjela tog čovjeka. Bila je uvjerena u to. Njegovo lice i stas teško bi zaboravila. Ostavljao je snažan dojam. Više od dojma. Osjećala se kao da je gazi.

„Zar me ne prepoznaješ, *mo chridhe?*”

Odmahnula je glavom. Dosta joj je te igre, hvala. „Recite mi svoje ime.”

Kut usana izvio mu se u blagi, nestašni smiješak. „Satnik Logan MacKenzie.”

Ne.

Svijet se pretvorio u divlji vrtlog boja: zelene i crvene i te žarke opasne plave.

„Jeste li...” Maddie je zamucala. „Niste valjda rekli sat...”

Više nije mogla. Jezik ju je izdao.

A zatim su je izdala i koljena.

Nije se onesvijestila i srušila. Samo je naglo sjela. Leđima je udarila o naslon, a zrak joj je izletio iz pluća. „Uf.”

Škot je zurio u nju, izgledajući kao da ga ovo pomalo zabavlja. „Jesi li dobro?”

„Ne”, rekla je iskreno. „Haluciniram. Ovo je nemoguće.”

Ovo zbilja *nije* moguće.

Satnik Logan MacKenzie ne može biti živ. A ne može biti ni mrtav.

On ne postoji.

Već deset godina svi joj vjeruju da je žudjela, a zatim tugovala, za muškarcem koji je puka izmišljotina.

Maddie je provela nebrojena poslijepodneva pišući mu pisma – poslanice na čijim su stranicama zapravo bile samo budalaštine i crteži moljaca i puževa. Odbijala je odlaziti na zabave i balove, pozivajući se na odanost škotskom junaku iz svojih snova – ali ustvari bilo je to zato što je htjela ostati kod kuće i čitati.

Njezin kum, grof od Lynfortha, čak joj je u oporuci ostavio dvorac Lannair kako bi bila bliže domu svojeg voljenog. To je bilo jako obazrivo od tog dragog starčića.

A kad je laž počela opterećivati njezinu savjest, Maddie je svojem škotskom vojniku omogućila hrabru, časnu i u potpunosti izmišljenu smrt. Godinu je dana bila u crnini, a nakon toga je prešla na sivu. Svi su mislili da je neutješna, ali sviđalo joj se kako joj pristaju crna i siva. Manje su se vidjele mrlje od tinte i ugljena.

Zahvaljujući satniku MacKenzieju, imala je dom, prihode, posao u kojem je uživala – i bila je oslobođena pritiska da sudjeluje u londonskom društvenom životu. Nije namjeravala tako dugi niz godina lagati obitelji, ali nikoga nije povrijedila. Činilo se da je tako najbolje za sve.

Sve dosad.

Sad je nešto pošlo strašno po zlu.

Maddie polako okrene glavu, stidljivo, tjerajući se da pogleda u Škota koji je sjeo pokraj nje. Srce joj je udaralo kao ludo.

Ako njezin satnik MacKenzie ne postoji, tko je onda ovaj čovjek? I što želi od nje?

„Vi ne postojite.” Nakratko je zatvorila oči i uštipnula se, u nadi da će se probuditi iz ove užasne noćne more. „Vi. Ne. Postojite.”

Teta Thea jednim si je dlanom prekrila vrat, a drugim se žustro hladila. „Ovo mora biti čudo. Rečeno nam je da ste...”

„Mrtav?” Vojnik nije micao pogled s Maddienih očiju. Naznaka ironije učinila je njegov glas grubljim. „Nisam mrtav. Dodirni me i sama se uvjeri.”

Da ga dodirne?

Ne. Nema šanse da ga dira. Nema nikakvog diranja.

Ali prije negoli je Maddie shvatila što se događa, zahvatio je njezin goli dlan i zavukao ga pod svoj otkopčani kaput, približivši ga svojim prsima.

I eto dodira.

Vrlo prisnog.

Obuzeo ju je glupi, instinktivni ushit. Nikad se nije držala za ruke s muškarcem. Nikad nije osjetila kožu muškarca uz svoju. Znatiželja je bila glasnija od njezinog negodovanja.

Dlan mu je bio velik i snažan. Hrapav od žuljeva, prožet ožiljcima i opekotinama od baruta, ukazujući na to da mu je život bio ispunjen bitkama i sukobima, baš kao što su njezini blijedi prsti umrljani tintom ukazivali na život ispunjen crtanjem... i lišen pustolovina.

Izravnao je njezin dlan uz iznošenu tkaninu njegove košulje. Bio je zadivljujuće snažan. Topao.

Stvaran.

„Nisam duh, *mo chridhe*. Samo čovjek od krvi i mesa.”

Mo chridhe.

Stalno je to ponavljao. Nije tečno govorila keltski, ali tijekom godina je ipak nešto naučila. Znala je da *mo chridhe* znači „moje srce”.

Te su riječi ukazivale na zaljubljenost, ali u njegovom glasu nije bilo nježnosti. Samo prigušene ljutnje. Izgovarao ih je kao da je davno razrezao svoje srce i zakopao ga u hladnom, mračnom tlu.

Njihovim spojenim dlanovima pomaknuo je jedan rever svojeg kaputa, čime je otkrio vrh žutog papira umetnutog u džep na njegovim prsima. Prepoznala je rukopis na omotnici.

Svoj rukopis.

„Primio sam tvoja pisma, djevojko. Sva.”

Bog joj pomogao. Znao je.

Znao je da je lagala. Sve je znao.

I došao je pobrinuti se da plati za to.

„Teta Thea”, šapnula je, „mislim da će mi ipak trebati *posset*.”

Dakle, pomislio je Logan. To je ta djevojka.

Napokon ju je imao u šaci. Madeline Eloise Gracechurch. Njezinim riječima, najveća budala u povijesti Engleske.

Ali djevojka više nije u Engleskoj. A kad je vidio koliko je problijedila u nekoliko sekundi, pomislio je da će i ona postati dio povijesti.

Lagano joj stisne dlan, a ona dahne. Obrazi joj poprime boju.

Eto, sad je bolje.

Iskreno, i Loganu je trebalo malo vremena da dođe k sebi nakon što ju je ugledao.

Često se pitao kako izgleda. Prečesto tijekom svih ovih godina. Slala mu je crteže svake moguće gljive, moljca i cvijeta – ali nikad sebe.

Zaboga, kako je lijepa. Puno ljepša nego što su pisma naslućivala. I manja i nježnija.

„Dakle... ” rekla je, „ovo znači...vi...ja...hm.”

I nimalo elokventna.

Logan pogleda njezinu tetu, koja je izgledala točno onako kako ju je zamišljao. Krhka ramena, znatiželjne oči, kapica boje šafrana.

„Možete li nas ostaviti malo nasamo, teta Thea? Mogu li vas tako zvati?”

„Ali... naravno da možete.”

„Ne”, zastenjala je njegova zaručnica. „Molim te, nemoj.”

Logan ju je potapšao po mršavom ramenu. „U redu je.”

Teta Thea brzo počne opravdavati svoju nećakinju. „Oprostite joj, satniče. Mislili smo da ste već godinama mrtvi. Otad je samo u crnini i sivilu. A sad ste ovdje i... u šoku je. Uznemirena je.”

„Sasvim razumljivo”, reče on.

Zbilja jest.

I Logan bi se iznenadio da se osoba koju je izmislio i o kojoj je besramno lagao gotovo deset godina jednog poslijepodneva pojavi na njegovim vratima.

Izenadio, šokirao... možda čak i prestrašio.

„Što si rekla da želiš, *mo chridhe*? Neki pripravak?”

„*Posset*”, odgovori teta Thea. „Odmah ću joj ga pripremiti.”

Čim je teta napustila prostoriju, Logan je snažnije stisnuo Madelinein mršavi ručni zglob, povukavši je da ustane.

Tada je smogla hrabrosti da progovori.

„Tko ste vi?” šapnula je.

„Mislio sam da je to jasno.”

„Zar vas nije sram doći ovamo, varalice, i plašiti moju tetu?”

„Varalica?” Nasmijao se. „Nisam varalica, djevojko. Ali priznajem – nemam nimalo srama.”

Njezine male senzualne usnice privukle su njegov pogled kad ih je nervozno oblizala, a inače ih možda ne bi ni primijetio.

Pitajući se što mu je još možda promaklo, spuštao je pogled niz njezino tijelo, od neurednog čvora crne kose na vrhu njezine glave do... onog što se krije pod tom sivom haljinom s visokim ovratnikom.

Nije važno, govorio si je. Nije ovamo došao radi tjelesne privlačnosti.

Došao je po ono što mu pripada.

Logan duboko udahne. Zrak oko nje bio je prožet poznatim mirisom.

Kad nanjušiš lavandu, pobjeda je blizu.

Maddie si dotakne obrvu. „Nije mi jasno što se događa.”

„Nije? Toliko ti je teško povjerovati da negdje postoji čovjek s imenom i položajem koje si izmislila? MacKenzie je često prezime. U britanskoj nas je vojsci gomila.”

„Da, ali nisam navela ispravnu adresu, nego broj pukovnije koja ne postoji. Nisam naznačila lokaciju. Samo sam ubacivala pisma u sandučić.”

„Ali nekako...”

„Nekako su dospjela do vas.” Glasno proguta slinu. „A vi... Joj, ne. *Pročitali ste ih?*”

Otvorio je usta da odgovori.

„Naravno da ste ih pročitali”, reče, prekinuvši ga. „U suprotnom ne biste bili ovdje.”

Logan nije znao bi li bio ljutit ili zahvalan što odgovara umjesto njega. Valjda joj je to prešlo u naviku jer mu je godinama pisala pisma, a nije dobila odgovor.

A zatim, kad joj je prestao biti koristan, imala je obraza hladnokrvno ga ubiti.

Ova lukava mala engleska nasljednica mislila je da je smislila savršen plan za spas od braka.

Ali shvatit će da je bila u krivu.

Veoma u krivu.

„Joj, Bože”, promrmljala je. „Mislim da će mi pozliti.”

„Moram reći, divan povratak kući.”

„Ovo nije vaša kuća.”

Bit će, djevojko. Bit će.

Logan joj je odlučio dati malo vremena da dođe k sebi. Polako je kružio po prostoriji. Dvorac je sam po sebi bio veličanstven. Klasična utvrđena kula, dobro održavana. Odaju u kojoj su se nalazili krasila je starinska tapiserija, ali za ostatak bi namještaja rekao da pripada tradicionalnom engleskom stilu.

Ali nije ga bilo briga za tepihe i divane.

Zastao je pred prozorom. Zanimalo ga je okolno zemljište. Dolina mu je bila savršena. Široki, zeleni pojas plodne zemlje koji se proteže uz bistro jezero. A iza toga prostrani brežuljci za ispašu.

Takvo su Visočje njegovi vojnici poznavali u mladosti. Visočje koje je gotovo iščeznulo do trenutka kad su se vratili iz rata, koje su krali pohlepni engleski posjednici – a katkad i ćudljive usidjele.

Sad će ovo biti njihov dom. Ovdje, u sjeni dvorca Lannair, njegovi će vojnici moći povratiti ono što im je oduzeto. Na ovoj je dolini dovoljno mjesto za izgradnju koliba, sadnju usjeva i osnivanje obitelji.

Za započinjanje života ispočetka.

Logana ništa neće spriječiti da im to mogući. Dugovao im je to. Dugovao im je puno više.

„Morate”, obznanila je, „otići.”

„Otići? Nema šanse, *mo chridhe*.”

„Morate otići. Odmah.”

Zahvatila mu je rukav i pokušala ga odvući prema vratima. Bezuspješno.

Zatim je odustala od povlačenja i počela ga gurati.

Ni to nije funkcioniralo. Time je samo nasmijala Logana.

Bio je velik muškarac, a ona samo slabašna djevojka. Nije mogao suzdržati smijeh. Ali njezin trud nije bio u potpunosti uzaludan. Zbog dodira njezinih sićušnih dlanova na njegovim rukama i prsima osjetio je uzbuđenje u osjetljivim predjelima.

Dugo nije osjetio ženski dodir.

Predugo.

Na kraju je odustala od povlačenja i guranja i odlučila posegnuti za krajnjim rješenjem.

Za moljakanjem. Velikim smeđim nedužnim očima molila ga je za milost. Nije znala da tom taktikom ima najmanje šanse za uspjeh. Logan nije čovjek kojeg mogu pokolebati emocije.

Ali ipak je muškarac – i može ga pokolebati lijepo lice. Primitio je da joj se obrazi rumene od silnog napora. I da joj u tim širokim tamnim očima blista zagonetna iskra.

Ova djevojka nije za sivilo. Uz takvu crnu kosu i ružičaste usne pristaju žive boje. Zelena boja Visočja ili plava boja safira.

Bio je zatečen svojim smiješkom.

Bila bi zgodna u kariranoj tkanini njegova klana.

„Samo idite”, reče Maddie. „Ako sad otidete, uvjerit ću tetu da je došlo do zabune. Zato što ovo *jest* zabuna. Morate to znati. Nisam vas htjela ometati svojim budalaštinama.”

„Možda nisi htjela, ali jesi.”

„Dakle, želite ispriku? Žao mi je. Silno mi je žao. Bila bih vam vrlo zahvalna kad biste mi vratili pisma i otišli. Rado ću vam platiti troškove puta.”

Logan odmahne glavom. Zar je mislila da će ga mito zadovoljiti? „Ne idem, djevojko. Ni za kakav džeparac iz tvoje svilene torbice.”

„Što onda želite?”

„Jednostavno je. Želim ono što piše u tvojim pismima. Ono što godinama govoriš obitelji. Ja sam satnik Logan MacKenzie.

Primio sam sve tvoje poslanice, a unatoč tvojim naporima da me ubiješ, itekako sam živ.”

Prstom joj podigne bradu, nagnuvši njezino lice prema svojem. Da dobro čuje što joj govori.

„Madeline Eloise Gracechurch... došao sam se ovamo oženiti tobom.”